

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

זוהר הכשרות

אור הזוהר 183 ★ אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

הקדמה

א. מאכלים מומלצים להצטיינות לדרך

אלו המאכלים המומלצים לקחתם לדרך: מצות, מציות, מציות, קופסאות שימורים, ממרחים, מנות חמות, מים, מיצים טבעיים, חלב עמיד, גבינות מותכות, קפה, עלי תה. וכמו כן מומלץ לקחת כלים חד פעמיים לבל יצטרך להשתמש בכלים של גויים.

ב. מאכלים תוצרת חו"ל אין לאכול כלל

מצוה לפרסם, דבר מומחי הכשרות, שבימינו אנו אין לסמוך למראית העין והלב, למאכלים ומשקאות טבעיים מתוצרת חו"ל שאין לו הכשר המקובל אצל שומרי התורה והמצוות. והטעם משום שבדורותינו - דור ההתפתחות העולמי בכלל והשיווק המסחרי בפרט, ויש התפתחויות בתעשיות המזון, בערבוב המירבי בחומרי שימור, טעם וצבעי מאכל ומייצבים שיש לבדקם בשבעה בדיקות. וכל זה הוא אפילו בדברים המשווקים בחזקת טבעיים ממש, יש להשתדל לקנותם דוקא ע"י הכשר מוסמך או נמצא ברשימת הכשרות של הקהילות המוסמכות, וכן מאכלים הידועים בכשרותם אצל ציבור שומרי תורה ומצוות בדקדוקם.

ג. בשר בהמה אין לאכול בשום מקום.... (הגה"צ הרב לנדא שליט"א בדרשה).

קדושת המאכלים הינו אחת מיסודות הערכיים של תורתנו הקדושה ונעלים בקדושת עם ישראל, כמו שנאמר (ויקרא יא, מד) "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני". ועל מי שאינו נזהר בזה נזהרנו בתורה "ולא תטמאו בהם ונטמתם בם" ודרשו חז"ל ביומא (לט, א) אל תקרי ונטמתם אלא ונטמטם בם, ופירש רש"י אוטמת וסותמת מכל חכמה, והפליגו חז"ל בזה רבות.

על כן החובה מוטלת עלינו לשמור על מעלתינו שאנו ממלכת כהנים וגוי קדוש, ונצטרך לתת את תשומת ליבנו לברר את כשרותן של המאכלים והמשקאות שאנו מכניסים לפינו.

ובפרט לימי הקיץ ובין המצרים, שנוסעים לנוח בכל המקומות בארץ ובחו"ל.

ואפילו בהאכלת קטנים מצווים אנו לזהר בכשרות המאכלים כמו שכתוב "לא תאכלום" ודרשו חז"ל (יבמות קיד,א, ובשו"ע או"ח ס' שמג) שמזה למדנו להזהיר גדולים על קטנים שלא להאכילם דבר אסור (עיי' במפרשי שו"ע ונודע ביהודה מהדו"ק אבהע"ז ס' ע"ז, ראה נפש ישעיה חלקים א-ח) ולכן החכם עיניו בראשו, קודם שיצא מביתו לחופש, ראוי שיצטייד במזון כשר לבל ישכיל את עצמו ואת משפחתו ח"ו במאכלות אסורות.

פרק א

- א -

הכתוב להודיע כי האוכל מהשרצים נעשה נפשו עצמו שרץ, והוא אמרו אל תשקצו את נפשתיכם, פירוש לא תעשו נפשתיכם שרץ, ובמה בכל השרץ השורץ על הארץ כשתאכלו אותן וכו', ואומרו ולא תטמאו בהם אולי שיכוון לומר שצריכין ישראל לזהר לבל יכניסו לפיהם אפ"ל בהיסח הדעת וכו' כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש האדם אפ"ל בהיסח הדעת, אלא שישתנה הפגם במעשה, המזיד תעשה נפשו שרץ, ובשוגג תטמא נפשו ותטמטם, והוא אומרו ולא תטמאו ונטמתם בם, וצריך האדם לזהר בתוספות זהירות וזריזות בכל דבר אשר יכנס

ב יבואר כי האוכל ממאכלות האסורות, מכניסים טומאה בלבו ונפשו של האדם, וגופו נעשה בשר מבשרם, וקדושתו של מקום מסתלקת ומתרחקת ממנו, ונחשב כאלו עובד ע"ז ר"ל.

היות שכל אברי הגוף נזונים מהמאכלים אשר יאכלה אדם, לכן אם אוכל מאכלות אסורות, הרי כל גופו נעשה טמא ומשוקץ ר"ל, כמו שכתב האוהחה"ק בפ' שמיני (יא, מג) עה"פ "אל תשקצו את נפשתיכם וגו'", וז"ל: אולי שבא

ל'י האי דיוקנא קדישא וכו', תא חזי יחזקאל נטר פומי ממאכלי דאיסורי, דכתיב (יחזקאל ד) ולא בא בפי בשר פיגול, זכה ואקרי בן אדם, דניאל מה כתיב ב' (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וביין משתיו, זכה הוא ואתקיים בדיוקני' דאדם וכו'.

העתקה בלשון בפירוש הסולם שם:

אמר ר' אלעזר אף על פי שאין בו הנשמה, הצדיקים, אין צורתם משתנה ממה שהיו בתחילה. וכשהאדם אינו הולך בדרכי התורה, נחלפת לו צורה הקדושה הזו, ואז, חיות השדה ועוף השמים יכולים לשלוט עליו. כי משום שנחלפה צורתו הקדושה, נחלפה והלכה ממנו צורת אדם, וקבל צורת שאר בעלי החי, וע"כ אין הבריות מפחדים עוד ממנו ויכולים למשול עליו.

דניאל לא עאשתני וכו': דניאל, לא נשתנה צורתו כשהפילוהו בבור האריות, ומשום זה נצל.

וכן איתא בזוה"ק פ' משפטים (דף ק"ה ע"ב) כל מאן דאכיל בשרא בחלבא מסתפי מחיון בישן, דהא צלמא דבר נש איתעבר מיני', ויכלין לאתזקא ל'י וכו', תאנא במה זכו דניאל חנני' מישאל ועזרי' דאשתזיבו מאינון נסיוני', אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון וכו' ודניאל כד רמו יתי' לגובא דארייוותא, אשתלים בצולמא דאמר' וכו', ועל דא דחלו ארייוותא מיני' ולא חבלוהו וכו', מאן גרים האי, בגין דלא אתגעלו בגעולי מיכלהון, ומבואר שם דמי שאוכל מאכלות אסורות נעשה פניו כפני חי' וצולמא דבר נש אסתלק מיני', עיי"ש.

העתקה ללשון הקודש בפירוש הסולם שם:

עוד מצאנו שם, שכל מי שאוכל מאכל שהוא של בשר ושל חלב בשעה אחות, או בסעודה אחת, שהם מתחברים יחד. והוא כמו שאוכל בשר בחלב ביחד. ארבעים יום נכראה גדי מקולס בעורו, דהיינו שנצלה כולו כאחת ביחד עם ראשו, לאלו של מעלה, וחבורה של הטומאה מתקרבת עמו, וגורם לעורר בעולם דינים שאינם קדושים.

תאנא במה זכו וכו': למדנו, במה זכו דניאל חנניא מישאל ועזריה, שנצולו מנסיונות האלו, אלא משום שלא נטמאו במאכלם. אמר ר' יהודה כתוב, וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו', ולמדנו בסוד המשנה, שהמאכל של אותו רשע, של נבוכדנצר, היה בשר בחלב, וגבינה עם בשר חוץ ממאכלים אחרים, וזה עלה על שלחנו בכל יום. ודניאל דאסתמר מהאי וכו': ודניאל שנשמר מזה. כשהשליכו אותו לבור האריות, היה שלם בצלם רבונו, ולא נשתנה צלמו לצלם אחר, ועכ"כ יראו האריות ממנו, ולא חבלו אותו.

- ד -

בספה"ק מסילת ישרים (פ"א) כתב וז"ל: המדריגה השלישית אחר הגזל והעריות לענין החמדה, הנה הוא איסור המאכלות, בין בענין הטריפות עצמן, בין בענין תערובותיהן, בין בענין בשר וחלב, או חלב ודם ושאר איסור אכילה ושתי', כל אלה הנקיות בהם צריך דקדוק גדול וצריך חיזוק וכו',

בגדר ספק שיקוץ זה, ומה גם בזמנים אלו שזוהר האור והארצות כולן יחד, ואין לך גדולי קרקע שאין בהם מהשיקוץ, שומר נפשו ישמור את הדבר, עכלה"ק האור החיים זל"ה.

- ב -

איתא בזוה"ק פרשת שמיני (דף מ"א ע"ב) תא חזי כל מאן דאכיל מאינון מאכלי דאסירי אתדבק בסטרא אחרא, וגעיל נפשי' וגרמי', ורוח מסאב שריא עלי', ואחזי גרמי' דלית ל'י חולקא באלקא עילאה וכו', ואי יפוק הכי מהאי עלמא, אחידן ב'י כל אינון דאחידן בסטרא דמסאבא, ומסאבין ל'י ודיינינון ל'י כבר נש דאיהו געלא דמר', געלא בהאי עלמא וגעלא בעלמא דאתי וכו' ווי לון ווי לנפשייהו דלא יתדבקון בצרורא דחיי עלמין דהא אסתאבו וכו', כל עמל האדם לפיהו (קהלת ו) כל האי דינא וכל מאי דסביל ונקמין מיני' נקמתא וכו', לפיהו בגין פיהו דלא נטיר ל'י וסאיב ל'י לנפשי', עכ"ל בקיצור ... בנפש האדם האוכל מאכלות אסורות דאתדבק בסטרא אחרא ר"ל, ורוח הטומאה שורה עליו, ומראה עצמו כאילו אין לו חלק באלקי ישראל ח"ו, וצריך להשמר ולברוח אפי' מן הספק שלא יכשל ח"ו בודאי.

העתקה בלשון הקודש בפירוש הסולם

ועוד בענין הנ"ל בזוה"ק שם (דף מ"ב ע"א) ר' יצחק אמר כל מאן דאסתאב בהו כאלו פלח לעבודה זרה דאיהו תועבת ה'. וכתוב לא תאכל כל תועבה, מאן דפלח לע"ז נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא ועייל ברשותא אחרא, אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי נפיק מסטרא דחיי ונפיק מרשו קדישא ועייל ברשותא אחרא, ולא עוד אלא דאסתאב בהאי עלמא ובעלמא דאתי עכלה"ק.

העתקה בלשון הקודש בפירוש הסולם שם:

ר' יצחק אמר וכו': כל מי שנטמא בהם, הוא, כאלו עבד עבודה זרה שהוא תועבת ה'. וכתוב, לא תאכל כל תועבה. מי שעובד עבודה זרה יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדושה ונכנס ברשות אחרת. ולא עוד, אלא שנטמא בעולם הזה ובעולם הבא, וע"כ ונטמתם בם, כתוב ב'י א'.

בראשית חכמה שער הקדושה (פרק טו) כתב וז"ל: כי המאכלים הטמאים שהזהירה לנו התורה מהם, שורה עליהם רוח חיצוני וטמא, ולכן האוכל אותם מטמא נפשו, ומראה על עצמו שאין לו חלק בקדושה ולא באלקי ישראל, כי הדבר הטמא נעשה חלק בעצם האדם, והנפש מתלבשת שם, נמצא שהוא מטמא גופו, ומטמא נפש המתלבשת בו, וזה שכתב בזוה"ק נפשי' וגרמי', ולכן ראוי להחמיר האדם על עצמו במאכלו, שלא יה' בו צד איסור כלל עכ"ת ד"ל.

- ג -

ותדע שעל ידי מאכלות האסורות נסתלק הצלם אלקים מן האדם, ועלול לבוא עליו כמה מאורעות ח"ו כדאיתא בזוה"ק פ' וישב (דף קצ"א ע"א) וז"ל: כד בר נש לא אזיל בארחוי דאורייתא, האי דיוקנא קדישא אתחלף ל'י, וכדין חיות ברא ועופי דשמיא יכלין לשלטה עלי', בגין דאתחלף

כתיב תיסרך רעתך וגו', ודרשו חכז"ל כל העובר עבירה אחת בעוה"ז מלפפתו ומוליכתו ליום הדין, היינו שמכל עבירה נברא מלאך משחית המתנקם באדם שעבר העבירה לאחר מותו. בספה"ק ראשית חכמה (שער היראה פרק ג) אמר רבי יהושע בן לוי פ"א הייתי מהלך בדרך ומצאני אליהו הנביא זכור לטוב, אמר לי רצונך שאעמידך בשער גיהנום, אמרתי לו הן, הראני והראני בני אדם שתלויים בחוטמיהון, ובני אדם שתלויין ברגליהם וכו', והראני בני אדם שתלויים בעיניהם וכו', והראני בני אדם שמאכילים אותם בשרם, ובני אדם שמאכילים אותם גחלי רתמים, ובני אדם יושבים חיים ותולעים אוכלים אותם, אמר לי אלו שכתוב עליהם כי תולעתם לא תמות וכו'. אמר ר' יוחנן כל מלאך ומלאך ממונה להפרע עונש עבירה אחת, זה בא ודן אותו וזה בא ודן אותו, והולך לו, וכן השני והשלישי וכן עולם, עד שמשלימים לכל עבירות שיש בידו וכו', באותה שעה נפשו נמסרה בגיהנם למלאכים אכזריים ומחלקים אותם ביניהם וכו', עכ"ל.

מכל הדברים הללו יסתמרו שערות ראש האדם, ובפרט מי שעבר ושנה באיסור מאכלות האסורות רח"ל, ולפעמים עבר באכילה אחת על לאווין הרבה, נמצא שבמשך זמן נבראו על ידי אכילתו מחנות של מלאכי חבלה משחיתים ומחבלים ר"ל, המחכים עליו מתי יבוא זה לידו ונעשה בו דין, ואז ינחם באחריתו כי בשביל הנאת לגימה קלה יסבול עונשין ויסורין כ"כ מרובים, אבל אין תשובה בשאול, ע"כ יתבונן האדם בעוד מועד, וכל זמן שהנשמה בקרבו יתחרט וישוב על שעבר, שלא נזהר עד הנה, ויקבל עליו קבלה אמיתית בכל לבו, להזהר ולהשמר מכאן ולהבא מכל נדנדוד וחשש וספק איסור, ואז טוב לו בזה ובבא.

- ז -

כתב הגה"ק בעל חפץ חיים זל"ה וז"ל: (בפ' האזינו) כי מגפן סדום גפנם ומשדמות עמורה ענבמו ענבי ראש אשכלות מרורות למו חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם וגו'. ביאור הכתוב נראה ע"פ מה שהביאו הספרים בביאור דברי הנביא מי א-ל כמוך נושא עון וגו', היינו דכשהאדם חוטא תיכף נברא משחית לחבל אותו, ואם הקב"ה הי' מניחו, הי' תיכף יורד למטה ומעניש להאדם, שהי' תובע ממנו מזון כיון שנברא על ידו, אבל הקב"ה ברוב חסדו כביכול נושא עון וטומנו וחוטמו באוצרותיו ומפרנסו שם, כי הכל צריכים להשפעה, וממתין לאדם עד יום מותו פן יחזור בו בתשובה, (וזהו שאחר כך מי א-ל כמוך נושא עון שלא כמידת בוד', שלא די שאין מעניש להמורד, אלא גם מפרנס להנושה בו כדי שלא יזיקהו) אבל סוף כל סוף אם אין עושה תשובה והאדם מוכרח למות, מיד פותח הקב"ה אוצרותיו, כי לא לעולם יזון אותם, ותיכף יוצאים המשחיתים שנבראו מהעבירות, וכל אחד מענישו באותו אבר שחטא בו.

ואמרתי שכל זה רמוז בתורה בפסוק הנ"ל, כי מגפן סדום גפנם וגו', והוא מליצה יפה, דהיינו כשם שהאדם כשעושה מצוה נוטע עבורו בגן עדן איזה נטיעה יפה בעץ החיים (והוא משל לתענוגים הרוחניים) כדי שיתענג אחר כך בבואו שמה, כן ממש כשעושה עבירה ניטע עבורו בגיהנום אילן מר, שיין פירותיו הם ארסיים כארס תנינים וחמת פתנים,

ופרטיהם רבים ככל דיניהם הידועים והמבוארים בספרי הפוסקים, והמקיל בהם במקום שאמרו להחמיר, אינו אלא משחית לנפשו.

אמרו חז"ל בספרי ולא תטמאו בהם ונטמתם במ (ויקרא יא, מג), אם מטמאים אתם בהם, סופכם ליטמא במ, והיינו כי המאכלות האסורים מכניסים טומאה ממש בלבו ובנפשו של אדם, עד שקדושתו של מקום ב"ה מסתלקת ומתרחקת ממנו, והוא מה שכתבו ז"ל (יומא לט, א) אל תקרי ונטמתם אלא ונטמתם, שהעבירה מטממת לבו של אדם, כי מסלקת ממנו הדעת האמיתית ורוח השכל, שהקב"ה נותן לחסידים וכו' והנה הוא נשאר בחימי וחומר משוקע בגסות העוה"ז, והמאכלות האסורים יתירים בזה על כל האיסורים, כיון שהם נכנסים בגופו של אדם ממש ונעשים בשר מבשרו.

וכדי להודיענו שלא הבהמות הטמאות או השקצים בלבד, אלא גם הטריפות שבמין הכשר עצמו הן בכלל זה, אמר הכתוב להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובא הפירוש לרז"ל (תורת כהנים) אין צריך לומר בין חמור לפרה, למה נאמר בין הטמא ובין הטהור בין טמאה לך ובין טהורה לך, בין נשחט רובו של קנה לנשחט חציו, וכמה בין רובו לחציו מלא השערה, עכ"ל, להראות כמה נפלא כח המצות, שחוט השערה מבדיל בין טומאה לטהרה ממש.

והנה כל בר ישראל שיש לו מוח בקדקדו, יחשוב איסורי המאכל כמאכלים הארסיים, או כמאכל שנתערב בו איזה דבר ארסי, כי הנה אם דבר זה יארע, היקל אדם על עצמו לאכול ממנו, אם ישאר לו בו איזה בית מיחוש, ואפי' חששא קטנה ודאי שלא יקל, ואם יקל לא יהי' נחשב אלא לשוטה גמור, אך איסור המאכל כבר ביארנו שהוא ארס ממש ללב ונפש הישראלי, אם כן מי איפוא יהי' המקיל במקום חששא של איסור אם בעל שכל הוא, ועל דבר זה נאמר (משלי כג, ב) ושמת סכין בלועיך אם בעל נפש אתה, עכ"ל המסילת ישרים.

- ה -

כתב הספורנו סוף פרשת שמיני על הפסוק ולא תטמאו בהם ונטמתם במ וז"ל: אל תטמאו בהם באופן שתהיו טמאים ומטומטמים במ, וזה יקרה באכילתם, כי אמנם בהיותי אלקיכם חפצתי שתתקדשו ותכינו עצמיכם אל הקדושה וכו', כדי שתהיו קדושים ונצחיים וכו', וכל זה תשיגו כשתתקדשו ותשמרו מאסורים וכו', זאת הוא כוונת וטעם איסורי המאכלות עכ"ל.

וכ"כ הראב"ע זל"ה (קדושים כ, כד) וז"ל: וטעם לטמא, שתדעו שהוא טמא במחשבה ובדבור וכו', והרשב"ם כתב (שמיני יא, א) כל הבהמות והחיות והעופות והדגים ומיני ארבה ושרצים שאסר הקב"ה לישראל, מאוסים הם ומקולקלים ומחממים את הגוף ולפיכך נקראו טמאים. ואף בתלמוד, עכו"ם שאוכלים שקצים ורמשים חביל גופייהו עכ"ל.

- ו -

החפץ חיים הקדוש מזחיר:

ב יבוארו העונשין הנוראים הבאים על האדם ביום הדין, שכמה מאות מלאכי חבלה לבושין שחורין יהיו רצין אחריו להוליכו לגיהנום מקום חושך, אוי לו ואוי לנפשו, ה' ישמרנו ויצילנו.

מלאכי חבלה לבושין שחורים ומתעטפים שחורים יהיו רצין אחריו ומלפפין אותו להוליכו לגיהנם מקום החושך והמר, ושם ישפטו אותו, ומי יוכל לשער גודל היסורין והצרות שיסבול אפילו על לאו אחד, ועל אחת כמה וכמה על כמה מאות לאווין וחייבי כריתות שעבר בימי חייו על ידי המאכלות האסורות, ואז ינחם באחריתו ויתמה על נפשו אי ה' שכלו, איך שנאתי תמיד המוסר שהיו מוסרין אותי בני עמי (וכמו שכתוב במשלי ונחמת באחריתך ככלות בשרך ושארך ואמרת איך שנאתי מוסר) לומר זכור את בוראך הלא תצטרך לבוא אליו לסוף ימך ואיך תשא פניך אליו, ולא עוד אלא שהעזתי כמה פעמים נגד פניהם, וחרפתים וגדפתים וחשבתי שהם שוטים ואני הוא החכם והמשכיל, עתה ראה חכמתך והשכלתך שחפרת בור עמוק לנפשך, ויתודה בעצמו אז על עונותיו כמו שאמרו חז"ל (בעירובין כ"ב), וגם איתא שם שמצדיק הדין עליו בראותו את גודל הקלקולים שפעל למעלה בעולמות הקדושים, וגם ריבוי הקליפות והחיצונים שנתרבו ונתגברו על ידו, אבל מי יועיל לו אז כי אין תשובה אלא מחיים כידוע.

***

- ט -

העונש המר לאוכלי טריפות

התנאים ואמוראים וחכמי המשנה מפני ששמרו נפשם שלא יתגאלו ביין משתיו, האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש.

מעשה נורא מהרמב"ם אוזות אנשי מדינה אחת שכפרו בתחיית המתים מן התורה מפני שנשמטמו במאכלות אסורות

ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת* במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם.

וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.

וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו

ובבואו שמה הוא מוכרח לשתות ולמצות שמריהם, והוא הכל משל לעונש המר והנמהר אשר הוא מקבל על ידי משחיתיו. ועתה נבאר הכתוב כי מגפן סדום גפנם ומשדמות עמורה וגו', היינו כשהאדם עולה בדעתו ומהרהר לעשות העברה תיכף ניטע גפן עבורו בסדום, דהיינו מקום הגפרית והמלח (והוא מרמז על הגיהנם), ור"ל שהותחל להבראות עבורו מקום מוכן לפורעניות, ואחר כך כשמתחיל לעשות העבירה גופא, נגמר האשכולות המרים מן הגפן, וכשגומר העבירה נסחטו האשכולות, ונעשה היין המר שהוא כולו ארס כחמת תנינים, וזה שאמר אשכולות מרורות למו חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר. וכ"ז רמז לבריאת המשחיתים שנגמרו בשלימות לאחר גמר העבירה, והם מוכנים ומזומנים תיכף לחבלו ולהשחיתו בכל כוחותם, ושמה יאמר האדם א"כ אי ה', הלא אנו רואין עושי עבירות מידי יום ויום ואין שטן ואין פגע רע, לזה משיב הכתוב הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי, שאני טומנם וחותמם באוצרותי ואיני מניחם לצאת לחבל פן יחזור האדם בתשובה. (ומה שכלל הכתוב כמוס עמדי חתום באוצרותי הוא, כי יש שני מיני משחיתים שאחד גרוע מחבירו, שאחד מועיל לו הטמנה מה שנטמן באיזה מקום שלא יראה את האדם ויזיקו, והשני אכזריות שלו גדולה כ"כ שצריך דוקא לחתמו ולסגרו באיזה אוצר המוכן לזה, וזה מדוקדק בלשון הכתוב חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר, כנגד שני מיני משחיתים אלו ולכן מסיים הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי כל אחד לפי ענינו), ושמה תאמר עוד א"כ טוב הדבר שאנו נמלא כל תאות לבנו והמשחיתים לא יפגעו בנו, לזה אמר הכתוב לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם, דהיינו בעת שימוטו רגלי האדם והוא בעת פרידת הנפש, תיכף נפתח סגור האוצרות, והם מוכנים לקבל נקם מאתו, ושמה יאמר מתי יה' דבר זה רק אחר מאה שנה, לזה אמר הכתוב כי קרוב יום אידם וחש עתידות למו, כי באמת לא ידע האדם את עתו, כי פעמים רבות יסובב שעל ידי עוונות העצומים נקרב עת מיתתו, וכמו שאמר הכתוב אל תרשע הרבה פן תמות בלא עיתך, ולזה אמר וחש עתידות דהיינו דבר הרע העתיד להיות בסוף כמה שנים, הוא מחיש לבוא לפני זמנו על ידי מעשים רעים.

- ה -

היוצא מדברינו שמכל עבירה ועבירה נברא כח המשחית שיענשוהו אחר כך, וכמו שכתוב תיסרך רעתך ומשובותיך תוכיחוך וגו', והיינו שהרעה גופא היא המיסרת אותו, וכעין זה אמר חז"ל כל העובר עבירה אחת בעולם הזה מלפפתו ומוליכתו ליום הדין, ומה שדקדקו בלשונם אחת, להורות לנו דאפי' יש לו רק עבירה אחת שעשה בעודו בחייו ולא עשה תשובה, מכל מקום היא נדבקת בו ואינה נפרדת ממנו עד שמוליכתו ליום הדין, וכש"כ אם יש לו כמה וכמה עוונות, בודאי כולם הם מקיפין אותו ומוליכין אותו לבית המשפט.

ועתה נבוא לעניינו, האיש שהורגל נפשו במאכלות האסורות וביין נסך, כמה מאות לאווין דאורייתא עבר ר"ל, ומכל עבירה נברא משחית אחד שממתין עד שימוט רגלו, ואחר כך יקבל העונש על ידו, וכמה מאות

* בצפנת פענח פ' יתרו: וחתמו על שאלה זו כמספר ע' אלף.

לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיזו פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

פרק ב

תיבות נס"ך הוא: נשים, סוסים, כסף. והן הן שלשה דברים שהמלך הוא מוזהר שלא להרבות, ומכל שכן שאר בני אדם, שהן מוזהרים שלא להרבות נשים, סוסים, כסף, שהן ראשי תבות נס"ך.

ו. והנה בחטא נשים, הרבה בני אדם הן נכשלים והולכין לנשים זרים. ודע, כי מי שהוא שותה יין נסך בבית האשפוזות של ערלים, הוא נכשל גם כן בעוון נשים זרות, כי עברה גוררת עברה (אבות פרק ד, משנה ו), והוא עובר על לאו "לא ירבה נשים", והוא נוהג כסוסים שהן שטופי זמה, כמו שאמר הכתוב (יחזקאל כג, כ): "וזרמת סוסים זרמתם", והוא מעשה בהמה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בסוטה (דף יד, ע"א): היא עשתה מעשה בהמה, לפיכך הביאה הסוטה קרבן של קמח שעורים, ושעורים הוא מאכל בהמה.

ז. ולפי זה רמז גדול הוא במלת יין נסך לרמז, מי שהוא שותה יין נסך - אזי עובר על לאו "לא ירבה לו נשים", ולא ירבה לו זרעו כסוסים, ואחר כך יבוא לידי עניות ודלות ממש עד ככר לחם, כמו שאמר הכתוב (משלי ו, כו): "בעד אשה זונה עד ככר לחם", וממילא "לא ירבה לו כסף", כי נס"ך הוא ראשי תבות: נשים, סוסים, כסף. על כן יראה האדם להתרחק מעון זה.

קב הישר - ח. ושמעתי מפי מורי הגאון אבי ז"ל, ששמע מפי הקדוש הגאון רבי יעקב תעמרליש ז"ל, שכל מי שנכשל בעוון יין נסך, על כרחו אחר כך יהיה מגולגל בחמור, כי לשון נופל על לשון, כי תרגום של יין הוא "חמר".

על כן יראה האדם ויפריש עצמו מאיסור יין נסך ומיין שרף שעושים משמרים של יין נסך, שהוא גם כן אסור כמו יין נסך. וכל הפורש מאסור זה, נקרא קדוש, וקדוש יאמר לו.

פרק ג

אי אפשר לנקותם מאיסור בעין וע"כ לא מהני להם הגעלה, ואף אם מבשלין אותן בעפר עד שנפגם, מפקפק בזה הרבה, הגם דלא מסיק שם להדיא לאיסור וכל העולם נוהגין היתר לבשל היורה באפר עד שנסתלק כל הריח ואחר כך להגעיל, עיין תשורת ש"י מהד"ת ס"ל קנ"ה שמתיר באופן זה, ונוהגים כן אפילו לפסח, אבל רבינו החמיר לעצמו. ופעם אחת שהוצרך לבריאות גופו העלימו ממנו ונתנו לו י"ש שנתבשל ביורה שהגעילו ואחר נודע לו, והתענה ע"ז, כדאמרין בירושלמי פרתו של ר"א היתה יוצאת וכו' לא שלו היתה וכו'.

אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר

ב יבואר: חומר האסור של יין נסך, והחיוב המוטל על הרבנים שבמדינות שלא ליתן כתב הכשר, עד שידעו בבירור שנעשה היין בכשרות ☆ "נסך" הוא ראשי תבות: נשים, סוסים, כסף, והרמז בזה ☆ התרגום של יין הוא חמר, לרמז שכל מי שנכשל בעוון יין-נסך יתגלגל בחמור (מספר הקדוש קב הישר פרק ע"ו).

א. איסור יין-נסך הוא ידוע ומפורסם, שמשה רבנו ושבעים זקנים שבדורו גזרו על סתם יינם של נכרים, כדי שלא יבואו ישראל לידי עריות, כמו שחטאו בשטים במעשה זמרי (במדבר כה, א), שנהרגו מחמת חטא זה עשרים וארבעה אלף מן ישראל (שם, ט). ובעלי המקובלים החמירו באסור זה והפליגו בעונש מי ששותים סתם יינם.

ב. והנה רוב מדינות הללו, במקום שעושיין יין, הן מקילין בשתיית יין נסך, ולא עוד אלא שהן מוכרין סתם יינם לשארי אנשים כשרים שבישראל במקום יין כשר, וגורמין רעה גם לאחרים, וחטא הרבים תלויין באנשים החטאים האלה בנפשותם.

ג. על כן מוטל על הרבנים ודיינים שבמדינות לגזור בגזרות נח"ש על אותן האנשים שעושים יין, שמשעה שהתחיל היין למשוך אל תוך הבור, אם יהיה שם מגע נכרי, אז היין הוא אסור גמור.

ד. על כן צריכין שמירה מעולה לבלתי להכשל בעוון זה, ועל הרבנים הוא מוטל שלא ליתן כתב הכשר, עד שהוא יודע בבירור שנעשה היין בהכשר.

ה. והנה סוד יין נסך הוא אזהרה שצוה הקדוש ברוך הוא שלש מצוות למלך, וצוה (דברים יז, טז-יז): "לא ירבה לו נשים, ולא ירבה לו סוסים, ולא ירבה לו כסף", כי ראשי

א. מעשה נורא מהגה"ק מוה"ר אברהם יהושע פריינד אבדק"ק נאסאד צוק"ל (מספר הזרת קודש)

בענין מאכל ומשתה ראו גודל קדושתו ודקדוקי מצות שלו על כל דבר ודבר, ועל כל דבר שהי' לו ספק ברכה הציע כל השיטות עד שבירר ההלכה לאמיתתה של תורה. דרכו הי' שלא הי' שותה יי"ש רק הבא מיורה חדשה שלא נשתמש בה יין נסך בשום פעם, ולא מיורה שנשתמשו בה יין נסך והגעילוה כמבואר בשו"ת קול אר"י (י"ד סי' נ"ו) דהואיל והשלגנען ארוכים ועקומים והולכים בדרך עקלתון

לעמוד עליו שיוכל להביט בהחלון בעת כי יקדש רבינו קידוש היום.

והנה אחר התפלה בליל ש"ק, ורבינו ז"ל בא לשלחנו הטהור ואמר שלום עליכם ועוד דברי קודש כדרכו בקודש, והמשרת בקודש מזג את הכוס לקידוש בין הזה, כי לא ידע המשרת בקודש משום דבר, והרשע הלז עמד אצל החלון וראה ושמח בלבו כי עוד מעט יצא זממו הרע לפועל.

אמנם כאשר אך פשט רבינו ז"ל את ידי הקדושות ולקח הכוס מיד הנותן ה' הכוס מרתת מאד בידי, וכרגע רץ רבינו ז"ל עם הכוס בידו למקום אשר עמדה שם קערת שופכין ושפך שמה הכוס בין הזה, וצוה תיכף להביא לו יין אחר וגם כוס אחר, וכל העם העומדים שם בעזרת רבינו ז"ל השתוממו מאד, כי לא יכלו להבין ולדעת מה זה ועל מה זה, ותיכף הביאו לרבינו ז"ל כוס ויין אחר לקידוש. וזה האיש הרשע אשר עמד אחורי החלון לראות מה תהא בסופו, ובראותו את כל אשר נעשה בבית רבינו ז"ל, נרתע ונזדעזע ורצה לברוח מהמקום הזה, כי ראה כי כלתה אליו הרעה ר"ל, אך מחמת הפחד והבהלה שנפלה עליו שכח שעומד על איזה דבר שגבוה מעל הארץ.

ויהי כאשר פשט את רגליו לברוח נפל על הארץ ושיבר את רגליו, וצעק בקול גדול עד אשר באו אנשים אחרי הקול לראות מה זאת, וראו כי שוכב איש על הארץ וצועק בקול, ושאלו אותו מי הביאו הלום, ומגודל היסורים אשר באו עליו התודה וסיפר להם את כל אשר עשה וזמם לעשות, ותיכף הבינו וראו בחוש את רוח קדשו של רבינו ז"ל, אשר מן השמים הודיעו לו להצילו מדבר איסור ונתקיים בו לא יאונה לצדיק כל און.

- ה -

סיפור נורא מהה"ק בעל דברי יחזקאל משינאווא זצ"ל

פעם אחת ישב הה"ק בעל דברי יחזקאל משינאווא זצ"ל בסעודה, ואחד מגדולי הזמן ישב אצלו, והובא לפניו בקבוק יין מחסיד אחד ומזגו לשניהם כוסות, והרב ז"ל הי' תפוס ברעיונותיו, ובין כך וכך בא בעל היין בבהלה שבנו החליף ולא הביא היין שאמר, ומזה היין אין כדאי להרה"ק לשותותו, ונתקיים בו המקרא לא יאונה לצדיק כל און, ונצטער מאוד הגדול היושב אצלו מה שלא הרגיש הוא בזה. ויאמר לו הרב ז"ל: לא נביא אני, רק אומר לך פירוש הפסוק הנאמר בבני יעקב בפרשת מקץ וישתו וישכרו עמו, ופירש"י ז"ל מיום שמכרוהו לא שתו יין ואף הוא לא שתה ועכשיו שתו, והוא פלא גדול - בשלמא יוסף שתה שראה את אחיו בביתו ושמח, אבל אצלם מה שמחה היום מיומים ומה ראו לשתות היום? הלא הם לא ידעו שיוסף הנהו. אלא ודאי שהשבטים הקדושים לא אכלו ולא שתו מעולם רק מה שהוא לעבודת הבורא, ועתה האט זיך געלאזט טרינקען האבען זיי געטרינקען ודל"ב זיעוכי"א. (מספר דברי ישכר דוב)

1. מעשה נורא מהקדוש רבינו יחיאל מפרישי ז"ל שניצל מעצת שונאיו להכשילו בין נסך ר"ל

מובא בספר שלשלת הקבלה מעשה נורא מהקדוש רבינו יחיאל מפרישי ז"ל תלמידו של רבינו יהודא החסיד,

עד שהשחירו שיניו מרוב תעניות. וביום שנודע לו זאת לא דיבר עם שום אדם ולא רצה לקבל פתקאות כמה שבועות כי נתעצב אל לבו אולי נכשל ח"ו.

ב. סיפורים נפלאים מצדיקים נסתרים בענין יין כשר

סיפר רבינו ז"ל שפעם אחת שבת הרהגה"צ מוה"ר צבי האבדק"ק ליסקא ז"ל בק"ק סיגעט יע"א ובתוך הבאים אל שלחן המלך ה' גם אביו הרב ר' משה ארי' ז"ל והביא דורון לת"ח צלוחית יין ממרתף הר' נפתלי האלפערט ע"ה וגם הר' קלמן כהנא כיבד את הרב במובחר יינו. אכן כאשר הקריב אליו קרבנו וגם עשה פעולות שהרב ישתה מיינו, הוא ז"ל שתה דייקא מייין הרב ר' משה ארי' ז"ל, הגם שלא ה' משובח ואדרבה מעט חמצ' (זייערלעך). וכאשר ראה הר' קלמן שהרב אינו רוצה לשתות מיינו, הרהיב בנפשו עוז לשואלו על טעם הדבר, וישיבהו הרב ז"ל אמריו בשיחה נעימה שבאמת גם הוא בעצמו אינו יודע הסיבה למה זה ועל מה זה, איזה הרגש פנימי ממריץ אותו לשתות מיינו של ר' משה ארי', וכפי העולה על רוחו ומדמה בנפשו כי הוא מחמת שכל אחד ואחד חומד ומתאוה להתדבק ולהתקרב אל שרשו, ובודאי היין הזה שהוא שותה הוא מכרם ישראל וע"כ נוטה לבו לבחור בו. וכאשר לאחר זמן פגע הרב ר' משה ארי' בר' נפתלי האלפערט, אז נדברו יראי ד' מגדולת הצדיק הזה שבא לבית מלונם, ובתוך הדברים הגיד לו שבאמת יש לו במרתפו יין משובח מזה שנתן לו, רק שגם הוא חשב בנפשו למשפט שלכבוד הרב ראוי והגון להקריב יין שהוא מכרם ישראל. ומובן שנתפעלו עד מאוד בראותם רוח הקודש דיבר באיש אלקים הזה (ע"כ מס' הדר"ק).

ג. מספר להב אש ח"א מרבינו שמואל אבא זי"ע מזיכלין

בעת שהיה רבינו ז"ל גר בעיר אָזערָאָו משנת תרי"ב עד שנת תרט"ו, הנ' שם באָזערָאָו איש אחד שהי' לו מסחר יין, ובכל ש"ק שלח בקבוק יין טוב לרבינו ז"ל לקידוש היום, ורבינו ז"ל היו שם באָזערָאָו גם כת אנשים מנגדים לו.

והנה הרשעים האלו חשבו מזימות רשע ומצאו, כי הבא לטמא פותחין לו, והלכו לסוחר יין הנ"ל, ושיחדו את המשרת שלו במעות הרבה, כי המשרת הי' נער חסר בינה, ופעלו אצלו שבעת שיתן לו אדונו הסוחר בקבוק יין טוב להוביל אותו לרבינו ז"ל על ש"ק לקידוש, אז יחליפנו טוב ברע, ותמורת זה יקח בקבוק יין נסך שהי' אצל הסוחר הנ"ל עבור האינם יהודים, והיין שיתן לו אדונו ישאיר בבית ו תמורת זה יביא לרבינו ז"ל היין נסך הנ"ל. והמשרת הפשוט הזה מחמת חמדת הממון שעיוורה את עיניו נתפתה להם לעשות הדבר הרע הזה ר"ל.

ויהי היום ערב שבת קודש בעת נתן הסוחר יין להוביל לרבינו ז"ל, הלך המשרת והחליף היין הזה לבקבוק יין נסך כאשר יעצו אותו הרשעים הנ"ל. ואחד מן הרשעים הלך בלאט בליל ש"ק לעמוד אחורי החלון אשר בבית רבינו ז"ל, לראות בעת אשר ישתה רבינו ז"ל ח"ו היין הזה, ואז ימצא ידים להוציא לעז על רבינו ז"ל ולרדפו רח"ל אשר זה כל מגמת הרשעים האלה, וכאשר החלונות שבבית רבינו ז"ל היו גבוהים מן הארץ מעט, הי' מוכרח להביא כלי גבוה למען

לעיר סעריט, וילן שם. וישכם בבוקר, ויתפלל ותיקין כדרכו, ואחר כך התחיל ללכת מבית לבית, לעשות את מלאכתו באמונה. משגמר את עבודתו בצהרים ... .. הכסף באותו יום, וילין הלילה, ובבוקר יקום וימשך את דרכו הלאה. וכן עשה. אך כאשר יצא את העיר, נטה בעל העגלה מן הדרך, והתחיל לתעות. הלילה הגיע, והחשך הולך ומתגבר, והם לא ידעו באיזה מקום הם נמצאים. זה כששעות הם נוסעים בלי הרף, ובעל העגלה אינו יודע להיכן הוא נוסע, ויפחדו מאד לנפשם.

ויהי בנסוע העגלה, וישאו את עיניהם ויראו, והנה נר מאיר מרחוק. וילכו לאור הנר, ויבואו אל בית אחד גדול ורם, שלא ראו כמותו מימיהם. ויבט בעל העגלה סביבו ויאמר: "אכן יש בית במקום הזה, ואנכי לא ידעתי. כל ימי נסעתי במקומות האלה ובקי אני בכל הדרכים והשבילין, בכל הבתים והאכסניות הנמצאים בסביבה זו, ואת הבית הזה לא ראיתי עד היום הזה". וירדו מן העגלה, ויבואו אל הבית פנימה, וימצאו שם את משרתי הבית, והם מלובשים בגדי אשכנז, שלא כמנהג המקום. ויהי כאשר דרכה כף רגלם על סף הבית, ויגש אליהם משרת אחד ושאל אותם: "האם רוצים אתם ללון פה?" ויענו שניהם ויאמרו: "כן", כי רוח גדולה וגשם חזק בחוץ, ואי אפשר ה' להם ללכת בדרכם הלאה.

כשמוע המשרת את מענה פיהם, הראה להם חדר מן הצד, ואמר להם להכנס לתוכו. נכנסו לתוך החדר, וראו לפנייהם תנור חם, שלחן ונר דולק עליו. וישבו אצל השלחן לנוח מעמל הדרך, ולבם מלא פחד ורעדה. ויהי בשבתם בחדר, והנה נפתחה הדלת לפתע פתאום, ושתי "פריצות" ויהודי אחד, חשוב ספודיק על ראשו, באים החדרה, ויושבים על יד השלחן. ותאמרנה הפריצות: "משרת! הבא שלש כוסות יין". וילך המשרת ויבא את היין. ותשתינה הפריצות והיהודי ישב על ידן ולא שתה. ותאמרנה אליו: "מפני מה אין אתה שותה?" ויען ויאמר: "אסור לשתות יין נסך". ותאמרנה אליו: "ומדוע שתית אז?" וידום היהודי. כאשר ראו הפריצות, שאין בפיו מענה, ויכו אותו על הלחיים מפה ומפה, ויקומו ממקומם, ויצאו שלשתם החוצה. כשיצאו מן החדר, חיל ורעדה אחזם, ולא ידעו מה לעשות, אם לצאת מן החדר או להשאר בפנים. אחרי ישוב הדעת אמר ר' שרגא אל בעל העגלה: "לא נזוז מן המקום, אך נשב יחד ונחזיק איש ביד רעהו עד יעבור זעם". כעבור חצי שעה, באו עוד הפעם הפריצות עם היהודי ההוא, ישבו על יד השלחן, וצוו למשרת להביא יין כבראשונה. המשרת העמיד לפנייהם שלש כוסות יין, הן שפכו את היין לתוך גרונו, והיהודי לא נגע בו. וכששאלו אותו, ולמה שתה אז, ולא ענה להן מאומה, הכוהו שוב על לחייו, ויצאו אתו יחד. ר' שרגא ישב על מקומו והחזיק בידי בעל העגלה, ראה את הכל, אך מרוב פחד הדבור אין אתו. הוא רצה לקרוא "שמע ישראל", אולם לא ה' יכול להוציא הגה מפיו. כאשר נכנסו בפעם השלישית והתחילו להכות את היהודי, על אשר לא רצה לשתות עמהן יחד, פנה היהודי אל ר' שרגא ואמר לו: "ר' שרגא! למה אדינו מחשה? האם כבודו אינו יודע מי אני? הלא אני פלוני בן פלוני. ככה הן נוהגות בי יום יום, ואני מבקש מכבודו, שיזכיר את שמי לפני הרב הצדיק ר' חיים מקוסוב". בצאתם מן החדר בפעם השלישית, נשמע קול קריאת הגבר, והכל

שהגיע לאזני המלך שיש לו מנורת שמן בביתו שמדליקין אותה בכל ערב שבת והיא דולקת כל השבוע, והלך המלך אליו לביתו להתוודע אם זה אמת. והמנהג ה' בעיר זו שהפריצים היו דופקים בביתם של יהודים שיתנו להם חפצים שונים. ורבינו יחיאל רצה שלא יפסיקו אותו מלימודיו, לקח מסמר והכה אותו בארץ, וכשבא איזה פריץ, שדרך על המסמר נבלע הפריץ בארץ. כאשר בא המלך ודפק על הדלת, הלך רבינו יחיאל ודפק על המסמר, אבל המסמר קרץ מן הארץ. ונפל פחד על הרב ואמר בוודאי שזה הוא המלך בעצמו. ופתח הדלת וביקש מחילה מהמלך. וגם המלך רעד ופחד, כי בהתחלה נבלע בארץ, ואחר כך שהמסמר קפץ מן הארץ, קפץ גם הוא מהקבר. וגם השרים פחדו שלא יבלעו בארץ, ובקשו ממנו להצילם. רבינו יחיאל לקח אותם לחדרו ונתן להם מיני מתיקה להשיב את נפשם ויסעדו לבם. אחר כך שאל הרב את המלך מה מבוקשו שבא אליו. ויען המלך ששמע שמנורתו בוערת בלי שמן, בוודאי שזה כישוף. ואמר לו הרב שהוא אינו מכשף ח"ו, רק שיש בזה איזה מין טיט שהוא בוער ויש לו סגולות לזה, ושאל אותו למה נבלע בארץ. ואמר לו הרב שיש רוח בדלת, שכל מי שרוצה לעשות לו רעה הוא בולע אותו בארץ, רק אני הצלתי אותך. המלך החשיבו מאוד ובמשך הזמן נעשה מהחשובים של המלך. ויתקנאו בו השרים ויאמרו אל המלך: היהודי הזה הוא שונא שלך, ולראי', אם תיגע ביין לא ירצה לשתות ממנו. ויקרא המלך את הרב לביתו ונתן לו כוס יין שישתה ממנו. ואמר שעכשיו באותו מעמד אינו יכול לשתות, רק ישתה קודם שילך מכאן. ובעת שהמלך רחץ את ידיו, לקח את המים של הרחצה ושתה ממנו ואמר אל המלך: תראה שאפילו מי הרחצה שלך אני שותה, מפני שזה מותר על פי דת ישראל, ויין אסור עפ"י הדת שלנו, אבל לא מפני שנאה אינני שותה. ועי"ז התגברה חשיבותו אצל המלך ונעשה מאוהביו המקורבים וחי בעושר וכבוד (מובא בספר המנהגים).

ז. סיפור נורא מהרה"ק בעל "תולדות יעקב יוסף" זי"ע

פעם אחת נסע הרה"ק בעל "תולדות יעקב יוסף" זי"ע מביתו ושבת במקום אחד, ה' שם חנוני אחד מוכר יין טוב ויקר מאד, ורצה לכבד את הרב הקדוש לקידוש בקבוק יין טוב. טעה המשרת ולקח בקבוק של יין נסך והביא לבית הרב והעמידו על השולחן. פתאום נתפקע ונשבר הבקבוק מאלי, ולהחנוני ה' צער גדול מזה, שלא זכה שהרה"ק יקדש על יינו. הלך החנוני בפחי נפש לביתו, ומצא הבקבוק עם היין הטוב שהכין בשביל הרב עומד במקומו. שאל להמשרת? מה זאת? נתוודע לו כי בקבוק היין שהביא לבית הרב ה' יין נסך. (מובא בויכוחא רבא בין הרה"ק משפעטיווקא עם הנודע ביהודא זי"ע)

ח. החטא וענשו - מעשה נורא ונפלא, שסיפר החסיד ר' ישראל מקאליש

הרב הצדיק ר' חיים מקוסוב היה גבאי צדקה של ארץ ישראל, והיו לו כמה משולחים, שהיו חוזרים על הערים והכפרים לגבות את המעות. בין המשולחים ה' גם החסיד ר' שרגא מסניאטין, שה' נוסע ממקום למקום להריק את הקופות של רבי מאיר בעל הנס. פעם אחת הלך ר' שרגא למסעיו, ויבוא

עד אשר ישתה עמהם צנצנת יין, אולם היהודי סירב ולא רצה לשתות, בחשבו כי רק לצון חמדו להם האנשים האלה, כדרכם תמיד. אולם בראותו שהם עושים זאת בכוונה, ולא יתנו לו את הכסף עד אשר ימלא את משאלת לבם זו, השיאו יצרו, שאין זאת עבירה חמורה, והוא נפתה לו ושתה עמהם כוס יין. ואף שעשה את הדבר הזה לא מתוך רוע לב אלא כדי להוציא מהם את כספו לשם הכנסת כלה, מכל מקום הוציאו עליו בית דין של מעלה פסק דין זה, שראית בחצות הלילה בהיותך בדרך. אך כדי לנחמך אומר לך, שזה ה' היום האחרון לסבלותיו, וכבר בא אל תקונו, ומאותו הלילה ואילך נשמתו צרורה בצרור החיים".

אחרי הדברים האלה נאנח הרב הצדיק ואמר: "ומכל זה יוצא לנו מוסר השכל, עד כמה חייב האדם לשמור נפשו, שלא יכשל חס ושלום בשום דבר שאסרה תורתנו הקדושה, גם אם כונתו לטובה ולשם שמים, והשם יצילנו מכל רעות אמן כן יהי רצון". (מס' אבן שתי' דף נ"ג).

נעלם. אין בית ואין תנור ואין נר, והם עומדים על פני השדה. עם עלות השחר, נתנו שבח והודי' לאלקים, על אשר עמד לימינם והצילם מן המזיקין.

באותו יום שב ר' שרגא מדרכו ונסע לקוסוב, ובבואו העירה נכנס תיכף אל הצדיק ר' חיים, וסיפר לו את כל המקרה, אשר קרה לו בדרך הלילה, והזכיר לפניו את שם הנפטר, שהי' יהודי תמים וכשר. הרב האזין לדבריו ואחרי כן אמר: "נכון הדבר, היהודי ההוא הי' איש כשר, אך נכשל פעם אחת בימי חייו באיסור יין נסך. ומעשה שהי' כך הי'. היהודי הזה הי' יהודי תמים, שומר מצות ה' ומדקדק לקיימן בכל פרטיהן ודקדוקיהן, ופרנסתו היתה מן הסרסרות, הי' יוצא ונכנס בבתי הפריצים, והביא להם סוחרים לקנות את תבואותיהם ואת יערותיהם, ומדי פעם בפעם שלמו לו דמי טרחה. פעם אחת היו חייבים לו סכום גדול שכר סרסרות, ובא לביתם לקחת מהם את כספו, כי היה נחוץ לו מאד לנשואי בתו. התעקשו הפריצים ולא רצו לתת לו את הממון,

אלבום הגדול בעולם

ענק!!! 2.5 מיליון מילים ב-

36 דיסקים כל דיסק 10 שעות

עריכה * סאונד * נעימות * קריינות רדיופוניית * מארז

"הזוהר הקדוש"

מפי הרב: אריה ברדה

1062 שיעורים כל שיעור 20 דקות מרתקות ועוצרי נשימה..גן עדן של: תורת הזוהר... תיקוני הזוהר... וזוהר חדש... בהשתתפות: מפעל הזוהר העולמי..והכל ב-mp3